

MILOŠ KRATOCHVÍL



Lašské  
čtení  
triton

NEPRAVÁ SUDIČKA

O UZDRAVENÉ  
PRINCEZNĚ



34

ILUSTROVALA  
MARKĚTA VYDROVÁ



© Miloš Kratochvíl, 2017  
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2017  
Illustrations © Markéta Vydrová, 2017

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,  
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10  
v Praze roku 2017 jako svou 2305. publikaci.  
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.  
Ilustrace Markéta Vydrová.  
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH  
Tisk Omikron Invest, s.r.o.

[www.tridistri.cz](http://www.tridistri.cz)

ISBN 978-80-7553-332-6

# NEPRAVÁ SUDIČKA

Amálie, Julie a Žofie byly sudičky.

Většinou se neví, kde sudičky bydlí, ale tyhle tři žily v podkrovní světničce u babičky Vavrouškové. Vzala je do podnájmů, aby jí v chaloupce u lesa nebylo smutno.

Že jsou to sudičky, se dalo poznat jen podle stříbrného zvonečku a zlaté rolničky na okenním rámu. Když se někde narodil kluk, zacinkal zvoneček, když přišla na svět holčička, ohlásilo ji něžné cinknutí rolničky.



Jednou zvoneček zacinkal čtyřikrát!

„Na královském hradě se narodil princ!“ vykřikla radostně Julie, ale hned spráskla ruce: „Propána – a Žofie je zrovna nemocná!“

„Nedá se nic dělat, paní Vavroušková,“ řekla Amálie. „Musíte tam zajít místo ní. Nehodí se, aby přišly ke kolébce sudičky jen dvě.“

„Amálie má pravdu,“ přisvědčila Julie. „Vy dokážete rozeznat dobré od zlého a určitě vás napadne něco, co princátka popřejete.“

Než se babička Vavroušková stačila nějak vymluvit, už měla na hlavě Žofin klobouk a pospíchala s Amálií a Julií ke královskému hradu. Celou cestu přemýšlela, co malému princovi popřát.



Krále Záboje ve velké lásce neměla. Byl pyšný, lakomý a jen málokdy splnil, co slíbil. Ale na druhou stranu jí přišlo nespravedlivé, aby jen kvůli králi zkažila nějakou zlou sudbou život prince.

To už byly na hradě a komoří je odvedl do křišťálového sálu. Záboj netrpělivě přecházel před trůnem. Sudičky ho uctivě pozdravily úklonou.

Král neodpověděl, jen významně zacinkal měšcem, hodil ho Julii a odvedl všechny tři ke kolébce, v níž královna s chůvou houpaly malinkého prince. „Tak spustte!“ poručil sudičkám panovačně.





„Přisuzuji ti dar zdraví,“ řekla nad kolébkou Julie.  
„Já dar síly a dar slávy,“ vyhrkla rychle Amálie.

„A já... já...“ babička Vavroušková se trochu zakoktala. Přece jen stála takhle nad novorozeňátkem poprvé. A hned nad královským!

Naštěstí se jí slova rychle vrátila: „A já, já ti přidávám... sílu trestat každý klam. Když svým ouškem zaslechneš planá slova nebo lež...“

Chtěla pokračovat, ale Amálie sykla: „Dost! Takhle se rozpovídat na královském dvoře, to se nehodí. Králův čas je vzácný!“

Julie se Zábojovi omluvně ukláněla, ale stará chůva dojatě šeptala babičce Vavrouškové: „Děkuju za toho maličkého. Nikdy jsem takhle krásnou sudbu neslyšela.“



Král chůvu odstrčil. „Však jsem jim za ni dal měsíc zlatáků,“ řekl nafoukaně a ukázal sudičkám na dveře ze sálu.

V té chvíli královna vykřikla: „Podívejte, co se s mým synáčkem stalo!“

Král, chůva i sudičky se s hrůzou zahleděli na malinkého prince. Měl uši veliké jako lopuchové listy!

„Asi slyšel nějakou lež,“ povzdechla babička Vavroušková.

„Lež?“ řekl nejistě král.

Pomněnkové oči princátka ztemněly, pak zaplály jako žhavé uhlíky a ostře posvítily na otce. Bylo to světlo tak oslnivé, jako když se ze slunečního odrazu pouštějí zrcátkem prasátka.



Jenomže ten pohled páčil.

Král se kroutil, i vousy mu začaly doutnat. Přiskočil k Julii a sebral jí měšec, kterým sudičky tak pyšně obdaroval. „Promiňte, nějak jsem se spletl. Nejsou v něm zlatáky, ale měděné plíšky.“

